

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

**VERMIST
(KOM IK ONGELEGEN ?)**

Toneelspel in vier bedrijven

door

1880

Walter van den Broek

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2004
Nr.2823

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VERMIST (KOM IK ONGELEGEN?)* op te voeren moet de naam van auteur *WALTER VAN DEN BROECK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.
De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2004/0220/015

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Walter van den Broeck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 3 heren)

SHEILA
ROGIER
HERMAN
DR. OFFERMANS
NADINE

DECOR

Een woonkamer/kantoor met alles erop en eraan. Het kamergedeelte is benepen, het kantoorgedeelte slordig. Overal plakken papiertjes en fotootjes op en tegen. Tegen de achterwand de foto van een 14-jarig meisje op afficheformaat. Er staat een reiskoffer bij de deur.

E E R S T E B E D R I J F

Een hete zomerdag.

(Sheila, eind veertig, te krappe jurk, opgemaakt alsof ze een tv-programma uit de jaren '70 gaat presenteren. Ze is niet tevreden met wat ze van zichzelf in de spiegel ziet. Ze spuit nog wat lak op haar haar. Ze probeert haar ceintuur één gaatje verder te trekken, moet daardoor haar buik intrekken. Ze houdt haar adem in, maakt de ceintuur dan gauw weer los. Zucht en laat zich op een stoel vallen. Ze schenkt zich een glas witte wijn in. Drinkt. Zucht. Dan gaat de telefoon. Ze neemt op.)

SHEILA : Met de Stichting Nadine, waarmee kan ik u van dienst zijn? *(Luistert)* Ja, mevrouw, ja mevrouw, dat is het correcte nummer. De Stichting dankt u. *(Haakt in.)*

(Rogier klaar voor de reis dwarst het podium. Zonder haar aan te kijken, op zoek naar van alles)

ROGIER : Was dat Erwin?

SHEILA : Een nieuwe donateur.

ROGIER : Schenk mij er ook eentje in, Miss. Reispas... reispas... reispas.

SHEILA : Bureau.

ROGIER : *(Terwijl hij de reispas in zijn rechter binnenzak steekt)* Waar blijft hij nu toch, straks mis ik het vliegtuig. Ticket... ticket... ticket...

SHEILA : Binnenzak.

ROGIER : *(Beklopt zijn borst, oefent)* Ticket links, reispas rechts. Ticket links, reispas rechts. Is Herman al langs geweest? *(Zonder antwoord af te wachten)* Zou je Erwin niet even bellen?

SHEILA : Ach man, ga nu toch zitten. Je vliegtuig gaat pas over drie uur.

ROGIER : *(Bekijkt haar voor het eerst)* Ga jij ook ergens naartoe?

SHEILA : Ik?

ROGIER : Je ziet eruit alsof je ook ergens naartoe gaat.

SHEILA : Ik ga al tien jaar nergens meer naartoe. Ik pas op de winkel zoals altijd.

ROGIER : *(Giet zich dan ook een glas wijn in, schuift een stoel bij)* O. Krijgen we dat weer. Hadden we dan niet zò afgesproken dat...

SHEILA : ... dat jij, en dat ik... Oké. Maar noem jij dit een "thuis"? Bekijk dit!

ROGIER : Dat is maar tijdelijk, dat weet je.

SHEILA : Tien jaar!

(Telefoon)

ROGIER : Neem jij even...

SHEILA : Ik heb mijn nagels pas gedaan.

ROGIER : *(Zuchtend, neemt op)* Met de Stichting Nadine waarmee kan ik u... Rustig, rustig, rustig, mevrouw. En sinds wanneer zegt u...? En hebt u de politie al gewaarschuwd? Ja, natuurlijk! Nee, u hoeft niet bang te zijn van de politie! Geen dank. Dag mevrouw en maakt u zich maar geen zorgen. Kinderen zijn weleens langer dan een halve dag zoek. *(Haakt in. Kijkt dan om zich heen)* Jezus, wat een puinhoop, hé. Hoe heb je dat nu kunnen laten gebeuren?

SHEILA : Ik? Had ik te kiezen misschien? Ik hou het niet langer uit, Rocky. Ik ga hier kapot. Ik wil hier weg. Mijn huis wordt overspoeld door de Stichting.

ROGIER : Als het wat meezit verhuizen we binnenkort naar de oude pastorie.

SHEILA : Jij denkt toch niet dat ik me in die ruïne ga begraven?

ROGIER : Wij niet, Miss. De Stichting.

SHEILA : Oja? Wanneer dan? Wanneer?

ROGIER : Wanneer, wanneer. Zo gauw het kerkbestuur zijn toestemming geeft, kan de verbouwing beginnen.

SHEILA : Over nog eens tien jaar dus.

ROGIER : Welnee, als het kerkbestuur vandaag akkoord gaat, is de verbouwing over een half jaar klaar. De pastorie is gelukkig geen beschermd gebouw.

(De telefoon gaat, Sheila neemt op)

SHEILA : Met de Stichting Nadine, waarmee kan ik u van dienst zijn? Ja, meneer, www punt.... juist. Geen dank. Dag meneer. (*Haakt weer in*)

ROGIER : En als ik dan eenmaal Nadine teruggevonden heb, wordt alles weer als vroeger.

SHEILA : Nadine is al tien jaar vermist. Het wordt nooit meer als vroeger.

ROGIER : Als ik eenmaal Nadine teruggevonden heb...

SHEILA : Als ze nog leeft...

ROGIER : (*Furieus*) Miss!!

SHEILA : Als ze nog leeft...

ROGIER : Nadine leeft! Ik wéét dat, ik voèl dat. Nadine leeft!

SHEILA : (*Geeft het op*) Goed. Nadine leeft. En als je haar vandaag terugvindt, is ze niet langer veertien maar vierentwintig. Heb je daar al eens bij stilgestaan? Misschien herkent ze je niet eens meer. Misschien wil ze zelfs niets meer met je te maken hebben. Misschien wil ze niet eens door jou teruggevonden worden.

ROGIER : En waarom niet? Speciaal voor haar heb ik de Stichting uit de grond gestampt. Denk je dat ze dat niet zal appreciëren?

SHEILA : Ben jij soms vergeten dat...

ROGIER : (*Furieus*) Nee, dat ben ik helemaal niet vergeten! Maar ben jij vergeten dat wij toen allemaal vonden dat er geen andere uitweg was?

SHEILA : Ik niet!

ROGIER : Jij net zo goed als ik, Miss!

SHEILA : Omdat jij zo... zo!

ROGIER : Ging je akkoord of niet? Je durfde in die tijd niet eens de straat meer op, of ben jij dat ook vergeten?

SHEILA : Nee, ja...

ROGIER : En Nadine, ging zij akkoord of niet?

SHEILA : Een kind van veertien...!

ROGIER : Dat mij nota bene op het idee bracht! "Papa, ik durf niet meer naar school, iedereen lacht mij uit! Zo wil ik niet langer leven!" Dat waren haar eigen

woorden. "Zo wil ik niet langer leven!" Haar ogen, toen ze dat zei. Die wanhoop! Als een ravijn zonder bodem.

SHEILA : Ze kan dat toen, op dat moment wel gemeend hebben, maar... Ach, laat maar. Wat ik zeg telt hier toch al jaren niet meer mee.

ROGIER : Miss...

(Op komt Herman. Hij is 28 jaar oud. Tas. Boeketje bloemen. Hij loopt recht naar het bureau, bergt een stapeltje post in zijn tas.)

HERMAN : Morgen, Rogier, Sheila.

SHEILA : Morgen, Herman!

HERMAN : Nog geen nieuws van de pastorie?

ROGIER : Nee.

HERMAN : Ik weet niet hoe het komt, maar sinds vanmorgen heb ik het gevoel dat het niet lang meer zal duren.

SHEILA : *(Meewarig, lachend)* Nog eentje die iets voelt. Ik zit hier met een huis vol gevoelsmensen opgescheept. Het zal het weer wel zijn.

HERMAN : Denk je dat het standhoudt?

SHEILA : Voor mijn part mag het eens flink regenen. *(Ze schenkt zich weer een glas in)*

ROGIER : Hoe maakt Gwinny het?

HERMAN : *(Schokschoudert)* Ze krijgt nu andere pillen.

ROGIER : Ik heb heel veel bewondering voor je, jongen. Jij hebt het ook niet gemakkelijk, hé.

HERMAN : Ach, "in goede en in kwade dagen", hé. Om hoe laat gaat je vliegtuig?

ROGIER : *(Kijkt op zijn horloge)* Waar blijft hij nu?

SHEILA : Over drie uur, Herman. En hij loopt zich al sinds gisteravond op te winden.

HERMAN : Dat zou ik ook doen als ik in het buitenland een paar honderd kinderpsychologen toe zou moeten spreken.

ROGIER : Wie zou dat ooit gedacht hebben, hé.

SHEILA : Michiels vast en zeker niet.

ROGIER : Nee, als die straks de krant leest vreet hij zich op van nijd. Mijn reispas, heb ik mijn reispas? En mijn ticket? (*Slaat zich dan op de borst*) Ticket links, reispas rechts. En mijn tekst? Waar is mijn dankwoord?

HERMAN : Dankwoord?

SHEILA : Hij krijgt een of ander erediploma aangeboden....

HERMAN : (*Neemt een notitieboekje en potlood*) Ik vind het wel fantastisch dat je nu zelfs in Oost-Europa wordt uitgenodigd voor lezingen. De hoeveelste is het al dit jaar?

SHEILA : De veel-te-veelste.

ROGIER : Ze heeft gelijk. Maar wat wil je? Het gemakkelijkste is jezelf op te sluiten met je eigen verdriet, maar ik heb nooit gevonden dat ik daar het recht toe had. Ik weet wat ouders van vermiste kinderen doormaken.

HERMAN : Ik heb dat altijd al zeer nobel van jou gevonden, Rogier.

ROGIER : Daar heeft het niets mee te maken, jongen. Het is mijn plicht. Het is mijn verdomde plicht. (*Pauze*) En hoe gaat het op de krant?

HERMAN : Zoals op elke krant. Almaar minder nieuws, almaar meer sensatie. Voor volgend jaar wordt alweer een sanering aangekondigd. Honderdzesig banen op de tocht.

SHEILA : Sanering! Daar kennen we alles van, hé Rocky?

ROGIER : Vroeger was het beter.

SHEILA : (*Smalend*) Ha!

HERMAN : Wanneer ben je terug?

ROGIER : Overmorgen, maar jij morgen hoop ik.

HERMAN : Natuurlijk! Ik ga nu maar. Meer dan tien lijnen zal ik hiervoor wel niet krijgen, vrees ik.

SHEILA : Wie het kleine niet eert is het grote niet weerd.

ROGIER : (*Vermanend*) Miss!

HERMAN : Ze heeft gelijk.

ROGIER : O, voor ik het vergeet. Kun jij straks even bij de drukker langsgaan...?

HERMAN : De drukker?

SHEILA : De nieuwe bedelbrieven zijn klaar.

HERMAN : Oké. Geen probleem. Nu dan, goeie reis en succes, Rogier! Prettige dag nog, Sheila. (Af)

ROGIER & SHEILA : Dag Herman.

SHEILA : Rare jongen.

ROGIER : Onderschat hem toch maar niet.

SHEILA : De voorbije tien jaar heeft hij geen dag overgeslagen. Elke morgen staat hij hier voor de post.

ROGIER : Voor de post? Ha. Voor de primeur, zul je bedoelen..

SHEILA : De wàt?

ROGIER : Hij wil er als eerste bij zijn als ik Nadine terug heb gevonden. Ik wed zelfs dat hij zijn stuk al klaar heeft. Alleen het slot ontbreekt nog. En daar komt hij elke ochtend naar informeren.

SHEILA : Je vergeet wel dat hij tien jaar geleden Nadine 's vriend was.

ROGIER : Wat hem niet belet heeft acht jaar geleden met Nadine's beste vriendin te trouwen.

SHEILA : Gwinny.

ROGIER : Gwinny, ja.

SHEILA : Die kon Nadine wel levend vreten.

ROGIER : Wat wil je, Nadine heeft Herman van haar afgepakt. De snotneus.

SHEILA : Nicht snottebel

ROGIER : Wat?

SHEILA : Zo noemde Gwinny haar vanwege haar neuspiercing.

ROGIER : Nicht? Waarom nicht?

SHEILA : Omdat ik vroeger "tante" was. Tante Erika van de televisie. Snap je 't niet? Tante Erika, Nicht Snottebel.

ROGIER : Jezus... hùmor!

SHEILA : En nu duikt ze van de ene depressie in de andere. Zit dat daar in de familie?

ROGIER : Dat komt omdat ze nog altijd geen kinderen heeft.

SHEILA : Wat moet dat worden als ze er straks wel krijgt?

ROGIER : Hoe bedoel je?

SHEILA : Ik bedoel dat je van kinderen hèbben net zo depressief kunt worden als van geen kinderen hebben.

(Dr. Offermans op met allerhande paperassen onder de arm. Vijftiger.)

DR. OFFERMANS : Yes! Yes! Yes! *(Zwaait met de papieren)*

SHEILA : Dokter Offermans! Wat een enthousiasme!

ROGIER : Eindelijk!

DR. OFFERMANS : Het plan is klaar! Net op tijd!

ROGIER : Ik dacht al dat je me vergeten was.

DR. OFFERMANS : In een half uur zijn we op de luchthaven. Hoor je dan niet wat ik zeg? Het plan is klaar!

SHEILA : Welk plan?

ROGIER : Bedoel je dat...? *(Terwijl de dokter het plan ontrolt)* Waw!

DR. OFFERMANS : Kijk eens hoe mooi hij dat heeft opgelost met die wenteltrap. Prachtig! Prachtig!

ROGIER : *(Tot Sheila)* Wat heb ik je gezegd, Miss?

SHEILA : Ik zou maar niet te hard van stapel lopen. Het kerkbestuur moet nog willen verkopen.

DR. OFFERMANS : Daar, mijn beste Sheila, wordt op dit eigenste moment over vergaderd. En als je 't mij vraagt hebben we de buit binnen!

SHEILA : Eerst zien en dan geloven.

DR. OFFERMANS : Meester Andries heeft mij gisteravond discreet gebeld dat alles in kannen en kruiken is.

SHEILA : Hoe gaat dat ook alweer? Dat van dat vel van die beer die nog niet geschoten is?

DR. OFFERMANS : *(Verwonderd over het gebrek aan enthousiasme)* Heb ik iets gemist?

ROGIER : Let maar niet op haar, Erwin. Miss Azalea heeft weer een van haar dagen. Weer zo'n aanval van claustrofobie. Ze wil haar woonkamer terug.

SHEILA : Ik wil mijn leven terug!

DR. OFFERMANS : Is Herman al langs geweest? Wat jammer. Het zouden minstens honderd lijnen geweest zijn voor zijn krant.

SHEILA : Voor mijn part hoeft het niet in de krant te komen. Als ik maar weer ruimte krijg. Een mens kan hier amper ademen.

DR. OFFERMANS : Volgens onze boekhouder moeten we nu ook maar eens een paar betaalde krachten in dienst nemen. Dit is niet voor de krant, maar de Stichting heeft eigenlijk te veel geld. Onze boekhouder zegt dat het de hoogste tijd wordt dat we er iets aan doen, anders gaan we last krijgen met de fiscus.

ROGIER : Hoor je dat, Miss? Dan heb jij je leven helemaal terug. Dan hoef jij geen postzegels meer te plakken.

DR. OFFERMANS : (*Kijkt weer naar het plan*) Is het niet prachtig? De gevel blijft onaangeroerd. En waar nu die domme struiken staan komen vier parkeerplaatsen. En hier, de benedenverdieping. Die muur eruit. En die ook. Een zee van ruimte.

ROGIER : Ziet er geweldig uit! Nieuw kantoor, betaalde krachten. Wie gaat dat allemaal betalen?

DR. OFFERMANS : De Stichting natuurlijk.

ROGIER : Komaan zeg.

DR. OFFERMANS : De mediaheisa van tien jaar geleden heeft ons geen windeieren gelegd.

SHEILA : (*Tot Dr. Offermans*) Hij is toen vaker op de televisie geweest dan ik in mijn tijd.

ROGIER : Dat was ook nodig. Iedereen werkte ons tegen. En hoe harder de tegenwerking van de instanties, hoe guller de giften van het volk.

DR. OFFERMANS : Een duidelijker signaal van de burger is niet denkbaar. (*Wijst naar een grafiek*) Kijk maar. Na elk verdwenen kind is er een piek. Maak je dus over onze financiën maar geen zorgen. Trouwens, jij moet absoluut een nieuwe en grotere auto. De kilometers die jij vreet. Ik zou een Amerikaan nemen.

ROGIER : Nee, geen Amerikaan!

SHEILA : Waarom niet, Rocky? Vroeger hadden we toch ook een Amerikaan?

ROGIER : We zouden met de vinger gewezen worden. Van onze centen rijdt meneer in een slee ! Neenee, dat wekt alleen maar jaloezie.

DR. OFFERMANS : Je moet vooral aan je veiligheid denken, Rogier.

ROGIER : Daar hebben we 't nog wel over als ik terug ben. Zullen we dan nu maar...?

DR. OFFERMANS : Wees nu toch niet zo ongeduldig. (*Ontrolt een affiche*) Bekijk dit ook maar eens eerst.

ROGIER : Wat is dat?

DR. OFFERMANS : (*We zien nu dat Dr. Offermans er zelf op staat.*) Wat denk je?

ROGIER : Zijn er binnenkort verkiezingen?

DR. OFFERMANS : De regering kan elk ogenblik vallen.

ROGIER : Goed dat je deze keer een verkiesbare plaats hebt afgedwongen.

DR. OFFERMANS : (*Alsof hij spreekt*) Rogier, hoelang vechten we al tegen de bierkaai? We hebben stompvingertjes van het brieven schrijven. We hebben blaren op onze tong van het praten. En wat is er veranderd? Niets. De instanties blijven Oost-Indisch doof. En hoe komt dat? Omdat we geen echte macht hebben. Daarom moeten we naar het parlement! Om ervoor te zorgen dat de zaak van de vermiste kinderen op de politieke agenda terechtkomt en er voor altijd op blijft staan. Samen vormen we een onverwoestbaar span. Ik doe de wetten, jij doet het veldwerk.

SHEILA : Laat eens zien.

DR. OFFERMANS : (*Speldt de affiche tegen de muur zodat ze een pendant vormt met de foto van Nadine*) Wat vind je? Rogier? Sheila?

SHEILA : Je ogen zijn groter dan normaal.

DR. OFFERMANS : Dat is een truc van het reclamebureau. Er zaten geen glazen in die bril. En dat grijs bij mijn slapen, is dat niet tè...?

SHEILA : Nee, ik vind dat juist heel sexy.

DR. OFFERMANS : Zoals jij.

SHEILA : Ik? Vijfentwintig jaar geleden, ja... Toen ik nog bij de televisie werkte.

ROGIER : Dankzij Rocky Miller!

DR. OFFERMANS : Wie?

SHEILA : Dat was zijn managersnaam: Rogier Molenaars, Rocky Miller. Heb je 'm?

DR. OFFERMANS : Vandaar dat je hem altijd Rocky noemt. Ik vraag me dat al jaren af.

ROGIER : In mijn vrije tijd managede ik een paar jonge artiesten. Miss Azalea onder anderen. Helaas was omroepen niet haar sterkste nummer... Gelukkig heb ik toen dat kinderprogramma voor haar kunnen versieren.

SHEILA : De Kinderboot!

DR. OFFERMANS : De Kinderboot van Tante Erika?! Ja! Fantastisch was dat!

SHEILA : Met die vlechtjes en die rode lintjes in mijn haar. En met dat uitstaand jurkje met die petticoat eronder. Piepjong was ik nog, maar een succes!

DR. OFFERMANS : Mijn kinderen waren daar dol op. Wacht niets zeggen. Hoe ging dat liedje ook weer? (*Zingt de aanhef van een kinderliedje:*) "Komt nu kinderen klein en groot..."

SHEILA : (*lachend*) ... allemaal in de boot, allemaal in de boot, enz...

Heel populair was dat programma.

DR. OFFERMANS : Ja, heel populair.

SHEILA : En ik stond zelfs op het punt een talkshow te krijgen!

DR. OFFERMANS : Een talkshow?!

SHEILA : "Sheila's praatkuil" Met allemaal gasten uit de showbizz.

DR. OFFERMANS : Maar er is iets tussen gekomen...

SHEILA : Ja. Nadine. En toen heb ik voor mijn gezin gekozen.

ROGIER : En later had zowat iedereen die geen spraakgebrek had al een talkshow op de televisie.

SHEILA : En toen werd ik zoals de vrouw van zijn concurrent, Arnold Michiels. Die zat elke dag in een peperdure fermette te wachten tot haar man thuiskwam van zijn werk.

ROGIER : Dat erft miljoenen en bouwt zich dan zo'n achterlijke fermette.

SHEILA : Zij zat te wachten in een achterlijke fermette en ik in een achterlijk Jugendstil-huis waar na elke regenbui een paar stukken van afvielen.

ROGIER : Een prachtig huis was dat, Miss. Een beschermd monument!

SHEILA : Ja, zo ging ik mij op den duur ook voelen: als een beschermd monument. We betaalden ons blauw aan de verwarming alleen al.

ROGIER : Een prachtig huis! Dat zei ook Blomdaal, de directeur van de regionale hoofdzetel. Prachtig huis, Molenaars, zei hij. Een solide belegging.

SHEILA : Weet je wat er gebeurt als je dag na dag met je duimen zit te draaien in zo'n solide belegging? In de kortste keren krijg je zo'n kont.

ROGIER : So what? Ik heb toch al je liposucties betaald!

SHEILA : O ja!

ROGIER : Trouwens, lang hebben we daar niet gewoond. Toen jij de Kinderboot deed heb ik die villa met zwembad gekocht!

SHEILA : En vijf jaar later kwam die fusie.

DR. OFFERMANS : Er zijn geen zekerheden meer in het leven.

(Zijn gsm rinkelt)

Neem me niet kwalijk. Hallo, ja? Ha, die Hendrik! Wat zeg je? *(Blij)* Prachtig! Hendrik ik sta voor eeuwig in het krijt bij jou. *(Legt in)* Lieve mensen, hou jullie vast. Het kerkbestuur heeft vijf minuten geleden unaniem besloten de oude pastorie aan de Stichting Nadine te verkopen!

ROGIER : Wat heb ik je gezegd?

SHEILA : Meen je dat nu echt?

DR.OFFERMANS : En of! Daar moet op gedronken worden.

ROGIER : Daar is geen tijd meer voor!

SHEILA : Dat doe ik pas als al die rommel mijn huis uit is.

DR. OFFERMANS : Sheila, ik beloof het je. Voor de winter zit de Stichting in de oude pastorie en is je huis weer helemaal van jou.

SHEILA : Dit huis is niet van mij. Dit huis is van een gepensioneerde bakker. Mijn huis, mijn echte huis is een villa die....

ROGIER : *(Vliegt uit)* In die villa woont nu een steenrijke makelaar. Dus hou daar nu maar over op.

SHEILA : Hou zelf op! Met dat gedoe! Met de Stichting! Met Nadine!

ROGIER : Wat is er met Nadine? Wil jij haar dan niet terugvinden?

SHEILA : Ik wil dat je die hele verdomde Stichting opdoekt en weer aan de slag gaat. Ik wil onze villa terug. Ik wil weer feestjes en recepties en vakantie-reizen naar de Dominicaanse Republiek of Cuba. Ik wil een talkshow! Sheila's Praatkuil!

ROGIER : Weet je wat?! Schenk je nog wat in! Drink je in een coma voor mijn part, maar hou op met die onzin!

SHEILA : Als jij te schijterig bent om je eigen leven weer te leiden dan kan je voor mijn part de pot op. Dan zorg ik wel voor mezelf. Ik heb me er al jaren bij

neergelegd dat Nadine dood is. Maar jullie beletten dat ik haar ook begraaf met die rotstichting van jullie. Ik haat jullie! Ik haat jullie! *(Ze huilt onbedaarlijk)*

ROGIER : En zo is ze de laatste tijd elke keer als ik voor een paar dagen weg moet.

DR. OFFERMANS : Maar Sheila, kindje. Zal ik iets voor je halen?

ROGIER : Laat haar maar. Het is de hoogste tijd.

DR. OFFERMANS : We kunnen haar hier toch zo niet achterlaten?

ROGIER : Ik vind het ook niet prettig, maar het vliegtuig wacht niet.

SHEILA : Als jij nu die deur uitgaat, dan vind je hier overmorgen een leeg huis.

ROGIER : Sheila...

SHEILA : Ik meen het Rogier. Als jij die deur uitgaat bel ik onmiddellijk een verhuisfirma en laat hier de hele boel weghalen.

ROGIER : En waar denk je dan naartoe te gaan?

DR. OFFERMANS : Sheila, een klein beetje geduld.

SHEILA : Mijn geduld is op!

ROGIER : Miss, je weet hoe belangrijk die conferentie voor me is.

SHEILA : Voor jou, ja. Altijd maar voor jou.

ROGIER : Voor ons kind, Miss! Voor ons kind!

SHEILA : Ons kind is dood! Die hele poppenkast hier dient alleen maar om haar dood voor je uit te schuiven.

ROGIER : Nadine is niet dood! Nadine leeft!

(Op komt Herman met een stapel dozen waarin wij drukwerk vermoeden.)

HERMAN : Sorry, mensen... waar zet ik dat neer?

ROGIER : Daar.

DR. OFFERMANS : Goed dat je er bent. Ik heb een primeur voor je.

HERMAN : *(Terwijl hij de dozen neerzet)* Een primeur?

DR. OFFERMANS : Het kerkbestuur heeft zijn zegen gegeven!

(Herman neemt haastig een recordertje uit zijn zak en zet het aan)

HERMAN : Daar wil ik alles over horen, dokter!

DR. OFFERMANS : *(Neemt pose aan)* Welleuh... vanmorgen heeft het voltallige kerkbestuur unaniem, ik druk erop, u-na-niem de verkoop van de oude pastorie aan de Stichting Nadine goedgekeurd.

HERMAN : Fantastisch! En wanneer wordt de koopakte verleden?

DR. OFFERMANS : Euh... volgende week.

HERMAN : En wanneer wordt met de verbouwing begonnen?

ROGIER : Erwin, schiet nu op! Ik mis mijn vliegtuig!

DR. OFFERMANS : Onmiddellijk na het verlijden van de akte. De plannen zijn al klaar. Is dat een primeur of is dat een primeur?

HERMAN : De collega's zullen weer groen zien van jaloezie!

(Op komt Nadine. Een blonde stoot. Ze heeft een zonnebril op en draagt een bonte tas in haar hand.)

NADINE : *(Terwijl ze haar bril afneemt)* Kom ik ongelegen?

SHEILA, ROGIER & DR. OFFERMANS : *(Na een lange pauze)* NADINE!!!!

NADINE : *(Pas nu zien we dat ze dronken is)* Hi folks! *(Ze valt in bezwijming. Dr. Offermans snelt ter hulp. Herman drukt de toetsen van zijn gsm in)*

HERMAN : Hallo! Hallo! Stop de persen! Stop de persen!

(Donker)

T W E E D E B E D R I J F

Een week later.

(Het is nog steeds bloedheet. Er draait een ventilator. Rogier in hemdsmouwen, losgerukte das. Opgewonden zit hij de kranten te doorbladeren. De telefoon gaat. Rogier neemt niet op. Dan komt Dr. Offermans op, eveneens in hemdsmouwen maar met dokterstas in de hand. Hij rent geërgerd naar de telefoon, neemt op.)

DR. OFFERMANS : Hallo, met de Stichting... nee... nee... luister inspect... luister inspecteur. Ik zeg u voor de honderdste keer: geen-sprake-van. In haar toestand? Geen denken aan. Nee... nee... dringt u alstublieft niet aan. *(Pauze)* Nee, niemand... zodra ze er klaar voor is, dan bent u de eerste die er van zult horen. Dat hebben we toch zo afgesproken! Prettige dag nog. *(Haakt in)* Jezus... wordt die dat dan nooit beu? Onvermoeibaar die idioot. En dan die klootzakken van de pers.

ROGIER : Ik weet het. Daar aan de overkant staan al een weeklang zes cameraploegen.

DR. OFFERMANS : Zes? Ik tel er momenteel elf!

(De telefoon gaat weer. Dr. Offermans neemt op)

Hallo? NEE! *(Haakt in, legt dan de hoorn naast het toestel)*

ROGIER : *(In de krant kijkend)* Moet je dat hier zien. Met niemand heeft ze tot op vandaag gesproken, zelfs niet met de politie, en zij zullen eens uitleggen hoe de vork precies in de steel zit! Rose balletten! Pedofielennetwerk! Geheime sekte!

DR. OFFERMANS : Heeft onze brave Herman daar de hand in?

ROGIER : Zijn hoofdredacteur. Die zit hem voortdurend achter de vodden. "We kunnen niet anders. Het plebs begint te morren. Het wil informatie. Vertel ons wat er echt gebeurd is en de verzinsels houden vanzelf op," piepte hij.

DR. OFFERMANS : Ik vrees dat hij gelijk heeft.